

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÖTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban: A kiadóhivatalban; Budapesten Lang Lipót és Schwarz; Haenstein és Vogler (Janus), Dukes és Mezei, Goldberger A. Bécsben: Haenstein és Vogler, (Ottó Maasz), Schalek Henrik Oppelik Alajos, Dukes M.; Frankfurtban: Daube G. L. és Társa; Berlinben: Rudolf Messe; Bukarestben Vatzina R. hirdetési irodájában

150. szám.

BRASSÓ, Kedd, december 29-én.

I-ső évfolyam 1885.

A t. olvasóhoz.

1886. január elsejétől a „Brassó” fennállásának második évébe lép. Rövid egy évi pályafutása alatt bebizonyította életképességét s feltétlen szükségét. Ezen rövid idő alatt is elég alkalma volt a t. közönségnek meggyőződnie arról, hogy a „Brassó” az ország ezen keleti végső pontján valóban hivatott öre a magyar állameszmének és magyarságnak.

Tőlünk telhetőleg törekedtünk oly lapot nyújtani a nagyérdemű közönségnek, mely mindenkor irodalmi színvonalon állva, fokozott igényeinek megfelelően. Erre fogunk törekedni ezentúl is.

Soha szem elől téveszteni nem fogjuk ama valóban fontos és nagyjelentőségű szerepet, mely ezen nemzetiségi vidéken egy magyar lap osztályrésze.

Politikai tekintetben eddigi álláspontunk fog továbbra is vezérelni, — általában pedig hítek maradunk első programmunkhoz.

Brassó-, Fogaras-, Nagy- s Kis-Küküllő és Szeben megyék képezvén közvetlen működési területünket, első sorban e megyék érdekeit kell szolgálunk, ezek magyarságát egy tömör egészszé tenni.

Magasztos céljainkat azonban csak úgy érhetjük el, ha a t. közönség az eddiginél még nagyobb támogatásban részesít. Mert a ki ismeri ezen vidék visszás helyzetét és viszonyait, az tudni is fogja, hogy itt egy magyar lap fentartása igen nagy anyagi áldozatokkal jár.

Erős reményünk, hogy ezen áldozatok gyümölcsöt hoznak s e reményben kérjük a szíves támogatást. — Lapunk mult számához voltak az előfizetésre alkalmas utalványok mellékelve a t. vidéki közönség részére; kérjük azoknak mielőbbi felhasználását, hogy a lap szétküldése ne akadályoztassék.

Helyi t. olvasóinkat pedig szintén kérjük részben az előfizetés szíves megújítására, részben pedig annak mielőbbi eszközzésére.

Előfizetési árak:

Egész évre (jan.—decz.)	7 frt — kr.
Félévre (jan.—jun.)	3 frt 50 kr.
Negyedévre (jan.—márcz.)	1 frt 80 kr.
Külföldre (egész évre)	20 frank.

A „Brassó”-t újból a n. é. közönség szíves jóindulatába ajánlja

A „BRASSÓ” szerkesztőse s kiadóhivatala.

A magyar közművelődési egyletek és azok ellenségei.

(Befejező közlemény.)

De ezen agitációkban egy másik szenvedély is nyilvánul. Az irigység, a gyűlölet testvére, oly ösztön, mely nemcsak gyermekeknél, de a házi állatoknál is észlelhető. A gyűlölet néha igazságos is lehet, de az irigység soha; s innen van, hogy előbbit néha bevallják, de az utóbbit soha. A hirnév és irigység egy tojásból erednek; a hirnév és a di-csőség sasként a nap felé szárnyal; az irigység kigyó, mely sziszegve a földön mászik. Egy kitérő ember sem kerülheti el az ellenséges megtámadásokat, és a szívtelen, önző tulból-csek, kik előtt minden lelkes törekvés bolondság, a káröröm kacajára fakadnak, ha esetleg ama törekvést nyomban siker nem követi, közönséges, kis lelkek a felebarátot lerántják, mert ezáltal magukat vélik felemelni.

Igy tesznek szász polgártársaink a mi jeleseinkkel; de méltóságukon alólinak tartom, ezen kitérősegek neveit, melyeket egész Európa ismer és tisztel, ily kétes jellegű társaságban felemlíteni.

Mennél kevesebb erényekkel bír valaki, annál inkább irigylő a mások erényeit. A „nemo propheta in patria” annyit koptatott példabeszéd az irigységen alapszik. A váltópénzt nem igen szokás nagyon nézegetni forgalom közben, de annál jobban megforgatják az arany-pénz-nemeket.

Az a rossz hajlam, melynél fogva a szász és román lapok rólunk mindig csak kedvezőtlen tudnak írni, és egy vén parasztasszony babonáját is terhünkre szokták róni, mintha az ő nemzetiségük a köznép ily tévelygéseitől teljesen ment volna; — míg másfelől soha sem sikerülhet nekik a magyar fajban csak egy nyájias, engesztelő jellemvonást is felfedezni, valódi kutforrását az engesztelhetetlen rosszakaraton kívül, a faji irigység, a jogosulatlan öndicsőítés és az öntulbecsülésben lelik. Akármint tegyünk a közjó érdekében, az nekik soha sem tetszik; mindenben találnak gáncsot s mindent megtámadnak. A jó szándék iránt teljesen érzéketlenek. Egy magát lejárt szász ügyvéd — egykori muszkavezető — kivel e napokban találkoztam, a legnyájásabb mosolyával kérdé tőlem: „Mit fognak a magyarok irigyei és ellenségei a Tisza-jubilaeumhoz mondani?” Miután egymást jól ismerjük, így vá-

laszoló: „Ezt szeretném öntől, mint illetékes személytől megtudni.”

Ily egyének valóságos árnykép-csinálók; előbb kisebbitnek s aztán feketére festenek.

Azok a pyromániában szenvedő szász tollasok nagyon kedves teremtések; hálátlanoknak neveznek bennünket; mert nemcsak hogy a német és török uralomtól megszabadítottak minket (?!), de az európai műveltség világát is ők terjesztették a magyar tartományokban, és mégis — mily háládatlanság! — belerántottuk a jó szászokat a jogegyenlőségbe! És ezek az ismeretlen minorum gentium-ok, a rossz mostohaként, egyre szemünkre lobbantják azt a sok német kulturát, mit megemésztettünk, s a minek daczára mégis félbarbárok maradtunk. — Hogy ez is csak ráfogás és hogy művelődési tekintetben épen a németeknek legkevesebbet köszönhetünk, azt a történelem utmutatása mellett majd más helyütt bebizonyítandjuk.

A mult században az algieri dey egy francziától kérdezte: vannak-e a francziáknak is napjuk, holdjuk és csillagaik? s kegyesen mosolygott, mikor ez felelé: „Mi a dey napjánál melegszünk, az ő holdja és csillagai világítanak nekünk éjnek idején.”

Itália volt az, mely a klasszikus idők hagyományait legjobban megőrizte s a melynek emlíből szívták az európai népek a művelői és édes tejét: ennek tartozunk úgy mi, valamint a németek is hálával. De nagyon téved, ki azt hiszi, hogy valaha a németeknek kulturmissziójuk lett volna, azon németeknek, kik századokon át játszták Olaszországban az urat, a nélkül, hogy csak megkedveltetni is tudták volna magukat és a hol még ma is a leggyűlöltebb ember a tedesco!

Hogy pedig a mi belügyeinkbe csak bele is szóljanak, ennek jogosultságát ép úgy tagadjuk, mint a hazánkbeli idegenajku nemzetiségek hetvenkedéseit.

H. J.

Mathlekovics Sándor államtitkár lemondásáról szóló hírek jöttek forgalomba azóta, hogy a kiállító mult vasárnapi tisztelgése alkalmával egyebek közt nyilatkozott: „nem tudom, vajjon meddig sikerül a kaján irigységgel szemben megmaradnom azon a polczon, melyre most a közvélemény fölemelt”; mely nyilatkozat általán nagy feltűnést keltett. Ugy látszik, e nyilatkozatra vezethetők vissza a most forgalomba

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

A bűn mégis szép.

(Budapesti novella.)
Sacher Masochtól.
(Vége.)

A szép széles fasorok egyikében szembe jött velem egy hintó — oly helyen, hol kivülem s egy hangosan veszekedő veréb-páron kívül senki sem volt. Egy nyitott hintó volt, kocsis és szolga világoskék magyar libériában. Benn a kocsiban nyújtózva ült egy fiatal, virágzó szépségű nő: ő, az én ismeretlenem, a szegény, didergő Venus, — de egészen más-ként, mint akkoriban. Nem fázott már többé. Egészen beburkolva fehér, brochirozott, fehér rókaprémmel diszitett, bélelt damasztba, lábain nagy hermelintakaró; úgy feküdt ott, akár egy felhőben, pelyhes hóban, vagy illatos virágok között. Kecses arcza fris és kedves volt, a gyönyörű aranyhaj üdén hullámozott alá a kis fehér kalap alól. Boldogan, meglegedetten, büszkén, jóllakva gazdagság- és szerelemtől, tekintett maga körül.

Közvetlenül előttem megállott a kocsi. Talán kiszállani s a napfényben sétálni akart a szép szőke? Nem; — egy lovas jött vele szemben s a mint megpillantotta őt megsarkantyuzta telivér paripáját, odaugratott a kocsi mellé s udvarias gyöngédséggel karja-

főle hajolt, hogy azt ismételtlen megcsókolja. A nő mosolygott reá. Mialatt néhány szót váltottak, alkal-mam volt szemügyre venni a férfiut. Egyike volt azon előkelő, félfias jelenségeknek, a mint azokat épen a magyar mánások között gyakran találhatni. Középtermetű s erőteljes volt, markirozott vonásokkal s habár haja erősen őszbe csavaródott már, még mindig az a férfi volt, ki egy nő szívét megnyerheti.

A szép szőke megtérítette kocsiját s mialatt lassan a fasoron felfelé haladt, az előkelő lovag lépésben kísérte őt. Csevegtek s a férfi ingerkedni látszott vele, mert ő nevetett s kezével könnyedén meglegyintette. — De nem tartott sokáig; más kocsik, lovasok s gyalogosok mutatkoztak, s a lovas gyorsan elbucsuza, tovavágtatott. A szőke szépség újból megtért kocsijával. Még egyszer elhaladt mellettem s azután a sötét törzsek s bokrok között eltűnt szemeim elől, — de nem sokára.

Ismét találkoztam vele egy tő közelében, melyen Budapest elegánsabb közönsége télen koreszolyázik, most pedig a battyuk méltóságteljesen uszkáltak. Egy huszártiszt lovagolt el mellette gyönyörű fekete paripán; tekintetet cseréltek, a nélkül, hogy köszöntöttek volna egymást; a nő mosolygott s amaz majd észrevétlenül intett neki. — Ismét elvesztettem a kocsit s szép asszonyt szemeim elől.

Most a liget oly része felé tartottam, hol a park

erdővé s végre vadonná válik. Itt csaknem szebb, mint ott, hol felpiperézett emberek zajossá teszik az utakat s a robogó hintók minket porba takarnak. — Mind mélyebbre és mélyebbre hatoltam a sűrűségbe mig a királyi város nagy zaja elhangzott mögöttem s végre gyönyörű kis helyet találtam, mely kicsiny, sötét fenyőkből alkotott templomhoz hasonlított. Az ágak utját állották a nap sugarainak. Itt letelepedtem s hallgattam a pinyókék csattogását s legyek dongását. De nem maradtam sokáig egyedül. Egy fiatal ember, ki osztani látszott izlésemet, lassan szintén ide jött. Karesu volt, szép fejét egy ábrándozó öntudatlan büszkeségével hordozta; hanyag öltönye, hosszú haja, meg azon gyermekes öröm, melylyel minden lep-két, virágot megtekintett, elárulták, hogy művész, költő, avagy talán kezdő színész.

Egy a vihartól ledöntött fa közelében megállapodott, leereszkedett annak mohos törzsére, elővont egy kis jegyzőkönyvet és irt vagy rajzolt. Hirtelen kocsi-robogás hallatszott s egy kocsi megállt. Nehány pillanattal később a szép szőke közeledett a fák közül s fehér öltönyében hasonlított egy égi tüneményhez. A fiatal ember felemelkedett a törzsről s néhány lépésnyire elébe ment.

Mialatt illedelmesen kalapot emelt, kezét nyújtá feleje. Azután a ledőlt fához mentek s a nő kecses mozdulattal ereszkedett le a törzsre, mig a férfi

jött hírek is, melyeket mi nem tartunk ugyan nagy hitelre méltóknak, megemlítjük mégis — mert széles körökben el van terjedve — azt a verziót, mely Mathlekovits utódául Mihálovis János oszt. tanácsost nevezi meg.

K ü l f ö l d.

Belgrád, decz. 28. A szerb csapatok már tegnap délután elhagyták Bulgária területét, mire a bolgár csapatok azonnal utánuk nyomultak és az egész bregovoi és ádlichi területet és a Timor partján megszállták, miáltal megsértették a fegyverszünetre vonatkozó egyezmény azon pontját, hogy a kiürített területeket a nemzeti csapatoknak csak öt nap múlva szabad megszállniok. A szerb kormány a Timok hadsereg parancsnoka által bejelentett sérelmeket illetékes helyen előterjesztette, egyuttal tiltakozván azok ellen.

Sofia, decz. 27 (Délben). Pirot kiürítése rendben foly. Nehány ponton összeütközés volt a szerb és bolgár előőrsök között, melyek tüzeltek is egymásra, de ez nem bir komoly jelentőséggel.

Szófia, decz. 28. A fejedelem 12,000 emberrel bevonult Szófiába. Nagy, hazafias tüntetés volt. A városi község tanács 20,000 frankot szavazott meg a fogadtatási költségekre. — A város bejáratánál és a fejedelmi palota előtt diadaliveket és a főutcza mentén zászlópóznákat állítottak föl.

Madjib pasa ide visszaérkezett.

Román lapszemle.

A n.-szebeni „Tribuna” deczember 23-iki száma szép Kristkindlit küldött olvasóinak. Mi lehet az? Lengeru Juon brassói ügyvédnek a brassói köztörvényhatóság deczember 17-én elmondott beszéde, úgy a mint azt szépen leírta és betanulva, elmondotta. — Nincs ez a beszéd itt sem az elnök főispán által megszakítva, sem Imrich országos képviselő „so is” es-féle belekiabálása által megzavarva. Eddig nem tudtuk, hogy az Irredenta romana igazi neve románul „Comitet de initiativa” azaz: kezdeményező bizottság s hogy csak a magyar lapok keresztelték el „Irredenta romaná”-nak. Így sem lettünk bölcsebbek s nem is foglalkozunk e csavargókkal, elvégezte azt Bretianó m. elnök. Mivel foglalkozzunk tehát? Lengeru Juonu sérelmeivel, mely hite szerint az összes(?) magyarhoni románok sérelme. „Ők Magyarországon és Erdélyben (unio hol vagy?) mind nationalisták. Azok és azok maradnak s arra tanítják a népet, hogy ragaszkodjék erőlyesen a román nemzetséghöz, különösen mivelvén azt, a mint a románok saját tulajdonát. Teszik azt, mert meg vannak győződve, hogy ezt a haza (nem Ungária, csak haza) felvirágzására teszik.” Ez a Lengeru Juonu eszményképe s most lássuk a sérelmeket. 1. Dákórománoknak, Irredentistáknak nevezik őket s az isten tudná, hogy még mi mindennek, csak hogy valamit rájuk foghassanak s megrendszabályozhassák.

Hát t, Lengeru a ki ezt az ezer éves Ungáriát csak pátriának tartja, bizony megesik azon, hogy nem tartják olyannak a ki tiszta vizet tölt a pohárba! Most következnek a nagy sérelmek. A fináncziával oda jutottunk, (szakférfiak nézete szerint, t. Lengeru itt nem tartja magát szakférfiúnak) hogy már a tőkét költögetjük.

Ennek bizonyossága a sok végrehajtás. „Na ebből megértettük, hogy a tőkét költjük, kivált ha nem tudjuk még azt is, hogy az ezer meg ezer végrehajtás után a tőkéből még az adó sem telik ki.

A másik rettentő sérelem az, hogy a közigazgatás rossz, erkölcselentítő, mert hát magyar nyelven vitetik. Romániában is azt hangsúlyozta az ellenzék, hogy rossz erkölcselent a közigazgatás, pedig ott már igazán románul kell tudni a csángóknak, a törököknek bolgároknak is.

Azonban legeslegnagyobb sérelme van Lengeru urnak a közoktatás terén, ott már nincsen sem Isten, sem világosság. Minden csak alak; a földol, hogy beszélj magyarul s aztán légy akár paraszt. Milyen elmés az ügyvéd, pedig ő is jól tud magyarul s még sem paraszt. Avagy a ki megtanul magyarul, az ezáltal elparasztosodik? Beszélne csak ily tiszteletlenül ez az elmés ügyvéd Romániában az állam nyelve ellen.

Meg van tiltva, hogy pénzünkön iskolát állítsunk. S ezt az ügyvéd épen akkor mondja és hirdeti, midőn itt Brassóban és Szebenben leányiskolákat szerveztek a nélkül, hogy egy árva szót szólott volna valaki ellene. A soha sem létezett brassói gr. kel. román ipariskola szervezésének betiltása a legfőbb sérelme az ügyvédnek. Szerinte nálunk semmi sem szent. Mindennek végcélja a magyarosítás. És ezt Lengeru itt Brassóban mondja, a hol a gör.-kel. románoknak középtanodájuk, közép kereskedelmi és alreáliskolájuk, alsófoku kereskedelmi iskolájuk s minden városrészben egy-egy vegyes népiskolájuk van, melyekben ők választják a tanárokat, tanítókat és minden tantárgyat románul tanítanak. Itt nincsen Isten, itt nincsen világosság! Itt: „tot trebuie să fie exclusu magyara” azaz: itt mindennek kizárólag magyarnak kell lenni! Menjen Lengeru ügyvéd Bákóba és román megyékbe a csángókhoz, menjen Dobrudzsába a törökök, tatárok és bolgárok közé, tudakozza meg, mit tett azon vidékeken a román kormány. Az egészen más, az altsócotél! Ott az állam nyelve román, de itt ez az ország, ez csak patria, nem Ungaria. Bizony Ungaria lesz ez, Lengeru ügyvéd, ha még annál inkább ágaskodik és mocskolódik is Ungaria hivatalos nyelve ellen. Ezek után a legszentebbet említi meg Lengeru. — Mi az? Minden törvényeséknél a jegyzőkönyveket, csak magyar nyelven veszik fel; nincsen olyan bíró, a kinek bátorsága lenne román nyelven is felvenni, pedig van rá paragrafus. Így van az még libera Romániában is. Az egészen más!

Mindezekből láthatja a t. olvasó, hogy itt a sok sérelem mind egy poniban fut össze, t. i. a magyar állam hivatalos nyelve elleni tiszteletlenség, agyarkodás pontjába. Végre azt a hitet táplálja, hogy a nem magyarok és igazi magyarok között helyreállhat a megélhetés módja, ha ezen sérelmek orvosoltatni fognak. Tehát meg kell szorítani az állam nyelvének hatáskörét ebben a patriában, a közigazgatás, az igazságszolgáltatás terén, az iskolában, aztán meglesz a megélhetés módozata. Az elnök főispán pedig jobban tette volna, ha nem szakítja félbe a szónokot, hanem bizta volna a közönségre az ítéletet. Így végződik e sok sérelem összehalmazása. Hát hiszen meghozta a szász és román publicum az ítéletet, beválasztotta a közg. bizottságba Lengerut egy Hubbes helyett. Kell-e annál még több? Ha több kell, úgy

Gyermekekész.

Bébé először megy anyjával tengeri fürdőbe. Mikor a hajót megpillantja, fölkiált: „Nézd csak mama! egy fürdő vasut!”

A vadászi dényben.

Egy erdősz egy vidéhi vendéglősnek nagyon jutányos áron kínál nyulakat az egész vadászati saison tartamán.

— Köszönöm, de nem fogadhatom el! mondá ez.
— Mi okból nem fogadja el? Nem kértem tul-ságos árt.

— Azt nem! De ha vendégeim egyszer igazi nyulhust esznek, rögtön megtudják, hogy én tiz év óta macskahussal traktálom őket.

Nyomósok.

Egy korán elhunyt festő utolsó művét adják el. Több polgártárs is megjelent az árverésre.

— Elég csinos! — mondá protektori hangon az egyik.

— Szépnek is mondhatná, — szól feddő hangon a másik, — hiszen a ki festette, már rég meghalt.

Elhelyező intézetben.

Csak egy hely van üresedésben. Elmenne ön fürdő szolgának?

— Szivesen.

— Vajjon, érti-e a víz kezelését?

Hogy értem-e? Hiszen eddig borkereskedésben voltam alkalmazva!

csak türelem, mert az idő meg fog mindent hozni. Addig is visszautasítjuk Lengeru ügyvédnek az állam nyelve ellen intézett dühöngéseit.

Midőn ezelőtt két évvel Előpatakon egy romániai boérnak elbeszéltem, hogy minő iskoláik vannak a románoknak Brassóban és Brassó megyében, örömragyogott szemeiben, hallva, hogy mind rágalom, a miket a Romániába züllött erdélyrészi ujságcsinálók ott hazudoztak a magyar közoktatásügy vezetése ellen. — Azonban, ha közelebb vizsgáljuk Lengeru prókátorkifakadásait, melyeknek nyilvánítására az Irredentát, vagy szerinte a Comité initiative-t kellett textusul felvenni, azonnal kiteszik, hogy nála a komoly, higgadt megfontolásnak, a viszonyokkal való számolásnak egy szikráját sem bírjuk felfedezni. „Itt nincsen sem Isten, sem világosság; itt mindennek célja a magyarosítás, itt mindennek kizárólag magyarnak kell lenni.” Ilyen üres szóvirágokkal köszönt be Lengeru Juon ügyvéd a brassó megyei közigazgatási bizottság komoly testületébe. Gratulálunk!

Czenkalji.

Emlékbeszéd.

(Folytatás.)

A magyar Horácznak intő szavát ekkor érzi át igazán a nemzet, s öntudatára ébredve annak az intelemnek: „Mi a magyar most? Letépte fényes nemzeti bélyegét, elődeink bajnoki köntösét”, újból felvette di-szes nemzeti ruháját, s a nemzeti öntudatra ébredésből keletkezett általános lelkesedés díszes nemzeti ruhától ragyogó fényes táncszertélyeken nyilvánulván hazaszerte; az öröm sugarai aligha találtak fogékonyabb talajra, mint a minden nemzeti irányu mozgalom iránt mindig igaz, lelkesedéssel ragaszkodó brassói magyar társadalom kebelében. Ennek kifolyása lön, hogy különösen Háromszék arasztokracziájának nagyrabecsült támogatása mellett Brassóban is az 1860. évben egy minden tekintetben ősi magyar jellegű táncszertély tartott; melynek azon időben reánk nézve fontos voltát hazarészünk közel és távolabbi vidékein lakó főúri családok a nemzeti ügühöz méltó buzgalommal karolván fel, a kifejlett nemzeti fény varázserővel vonta magához Brassó lakosságának előkelőségét nemzetiségi különbség nélkül. Akkor a nemzeti ügyet nemzetiségi feleink is magukénak vallották.

Mint ilyen bir egyfelől fontossággal kaszinónk történetében azért, mivel a nemzeti viseletnek Brassóban nem ismert fénye által, mint hamvaiból feltámadt Phönix vívta ki a csodálat mellett a nagy nemzetiségi versenyben az elnökség erkölcsi súlyának mai napság fentartott értékét; másfelől pedig az erkölcsi siker fennmaradt értéke mellett a befolyt jövedelem, mely közel három ezer forintba ment, biztos alapul szolgált az alapítás küszöbén álló kaszinónknak.

Kaszinónk történetében ezen elévülhetlen jelleggel bíró estély rendezői voltak: Szeke'y Dávid, Maurer József, dr. Otrobán Nándor, Vajda Simon, Szele István és Rápolty Károly.

Ily előzmények után az 1860. év október 4 én tartja kaszinónk alakuló gyűlését.

Ez alkalommal az egyesület tagjainak száma 220 volt, kik közül jelenleg 16-an tagjai egyesületünknek, és pedig: Cserey Gábor, Gyertyánffy Ede, gr. Kálnoky Imre, Kórodi Mihály, Kenyeres Adolf, gr. Mikes Miklós, Mayer József, Mátyás Károly, dr. Otrobán Nándor, Pánczél Joachim, Szabó György, Szele István, Molnár János, Vasadi József, Verzár István, Verzár Lukács.

Első tisztségviselői voltak: elnök gr. Kálnoky Dénes, akkor Háromszék királybírója, igazgató: Béli István, pénztárnok: Szele István, jegyző: Rápolty K, gazda: Varga András.

Az egyesület rövid idő alatt tekintélyes központjává emelkedett nemcsak a helyi, hanem a közelebbi vidékek társadalmi életének.

Az egyesületi életben nyilvánult magyar nemzeti szellem varázserővel birt a nemzetiségi válaszfalak bontogatására. Tagjainak száma — különösen a szász intelligencia köréből évről-évre jelentékenyen emelkedik. A rendes tagok sorában találjuk a szászok legelőkelőbb férfainak névsorát.

S ha kutatjuk, hogy mi volt az a bűvös erő, melylyel addig ellenfeleinket egyszerre mint barátainkat találjuk a magunk körében, örömmel tapasztaljuk, miszerint az a magyar nemzet szuprematiájának öntudatából meritett, s nemzetiségi társainkkal szemben magyar lovagiassággal s nemes lojalitással érvényesített nemzeti szellem ereje vala.

Brassó város nemzetiségi lakói között szebb egyetértés soha nem uralkodott, mint ez időben. Az egyetértés áldást osztó szelleme pedig a magyar társalgóból sugárzott ki. Itt nyilvánult ama szép igazság: „hol sok elme összeszeti tudását, sok szív összszeggyüjti hevét, az erkölcsi légkör tisztul, éltető tápláló erőt nyer.

feküdt a föbe. Csevegtek és nevettek, míg a nő lábával kezdte incselkedni a férfit és ő a kis lábacskát elfogására törekedett. Végre sikerült s az ábrándozó csaknem áhitattal nyomta ajkait reá.

E pillanatban akaratlanul a ragyogó divatárúüzlet előtt didergő, szegény, ártatlan leányra kellett gondolnom. Talán ugyanazon gondolat röppent az ő agyán is keresztül, mert fejét kecses mozdulattal hátráveté s szép ajkai mintha azt látszottak volna mondani: „A bűn mégis szép!”

Apróságok.

A gyermekszobából.

— Papa, szabad-e ma sétálni menni?

— Igen, ha az időjárás megengedi!

A kis Toto az ablakhoz siet:

— Időjárás megengedett-e?

Dühös Wagnerianusok.

Két telivér Wagnerianus egy vendéglőben éjjel után kegyetlenül döngeti a zongorát.

Szünet közben a szomszéd szobában horkolni hallják az ott lakó vendéget s dühösen kiáltanak át az ablakon:

„Nem szégyenli magát, éjjel után ilyen zajt csapni?”

Nők között.

— Mit gondol, hány éves a báróné?

— Mindenesetre idősebb!

Nemesre, jóra mindenhá lelkesedés kellett. A lelkesedés pedig társas erény. A mi kicsiny társadalmunk lelkesítésére pedig ott állottak elő példaként a hazafiúi erények történeti nevezetességű alakjai. Így mindjárt kezdetben egyesületünk tiszteletbeli elnöke volt az a férfi kit a későbbi kor a haza bölese névvel tisztelt meg, Deák Ferencz személyében.

Ott volt a tiszteletbeli tagok sorában br. Eötvös József, kinek az egyesület elnökéhez intézett és leoltárunkban drága ereklje gyanánt megőrzendő sajátkezű irata méltóan buzdította egyesületünk tagjait a kitűzött cél iránti fokozott lelkesedésre.

Azt mondja ugyanis a fenkölt szellemű író, hogy: „Mélyen meggyőződve az üdvös hatásról, melyet rokonérzelmű hazafiak egyesülése nemzeti miveltségünk emelésére gyakorol, kétszeresen örvendek, midőn méltóságod levele által a brassói magyar társalgó kör alakulásáról tudósítottam, s nemzetiségünk terjesztésének egy új tényezőjét látom oly helyen, hol a magyar elem idegen nemzetiségektől körülvéve állását csak úgy biztosíthatja, — ha ernyedetlen szorgalommal magasabbra törekszik, s a felsőbbiséget, melyet neki egykor a törvény adott, ezentul miveltsege által biztosítja.”

Népek és nemzetek azon uton haladnak, melyeket nekik isten ujjá őseik hagyományáiban kijelölt. Egyének és társulatok is csak azon tradíciók keretében és behatása alatt működhetnek üdvösen. Társulatunk is nemzeti tradíciókon kívül hallhatatlan Eötvösünk államférfiúi ritka bölcsessége által kijelölt irányt követte, midőn a miveltség eszközeivel felsőbbiségre törekedett.

E törekvésében nem igényelt az általános közéletre iránytadó befolyást, sem oly szerepet, mely az itteni internationalis jellegű közmiveltődés ügyeinek kizárólagos irányt adjon, de a mit jogosultan mondhat, az az, hogy hazánk e keleti végpontján minden viszontagság között, jó és balsorsban egyaránt képviselt egy irányt, mely a magyar nemzeti közszellemet s benne az állameszmét terjeszteti s azt ápolni volt hivatva.

A nagy és nemes czéllal szemben a rendelkezésre állott eszközök igen szerények voltak.

Téli estéken maguk körében családias jelleggel tartottak szavazati, zene és tánczestélyeket. Ily célból s kaszinónk erkölcsi és anyagi támogatása mellett alakítottak a magyar dalárda.

De épen ezen szerény eszközök tudata támogatta az egyesület tagjaiban az erősbülés szükségének érzését, tömöríté az elemeket, hogy minden viszontagság között hívek maradjanak a nemzeti közmiveltődés eszméjéhez.

S igaz örömmel tekinthetünk vissza a multba, hol azt tapasztaljuk, miszerint egyesületünk tagjai nemcsak hazafias lelkesedéssel, hanem valódi tapintattal fogták fel hivatásukat, midőn a helyzetből folyó viszonyaiknál fogva elszakadva és elzárva a nagy nemzet-testtől, annak életfolyama minden mozzanatában a legodaadóbb érdeklődéssel részt vettek.

A nemzeti élet örömmnyilatkozatainak, mint sokszor sujtó gyászának igazi résztvevői osztozói valának. S e résztvétnék külsőleg is kifejezést adván, hirdetői lettek e helyen a nemzeti élet mozzanatainak.

Igy az 1860. évben Teleki László emlékére gyászünnepélyt s majd 61-ben örömmünnepélyt rendeznek, midőn a legnagyobb magyarnak, Széchenyinek olajba festet s kaszinónknak ma is diszét tevő képét leplezik le, melyet a kaszinó igazgatója Beldi István és társulati tagok egymással versenyezve az adakozásban szereznek meg, mely alkalommal említett igazgató eme szép szavai: „vajha egyletünk a lánglelkű magyar geniús szellemében élne és cselekednék, hogy így mindenkor méltó hajlékban lenne a legnagyobb magyar képmása, miként oltárkép szentelt boltozat alatt a társulat minden nemzetiségű tagjai között a legelénkebb visszhangra találván, kiváló alkalmul szolgált a Széchenyi által képviselt magyar nemzeti törekvéseknek városunk polyglott jellegű lakossága közötti ismertetésére.

(Vége következik.)

Egyletek.

A „Brassói magyar pogári kör” ideirendes közgyűlését f. hó 27. délután tartotta a tagok igen élénk részvéte mellett. A gyűlésen Nagy István, a kör elnöke elnökölt, a ki azt fél négy órakor igen csinos megnyitóbeszéddel megnyitván, elintéztettek a rendes közgyűlési tárgyak. Hosszabb vita csak a költség előirányzatnál támadt, mely végül azonban változatlanul elfogadtatott. A határozatok közül megemlítendő, hogy Biró Sándor elnöklete alatt egy hét tagu bizottság küldetett ki a társadalmi élet emelésére rendezendő házi estélyek ügyét előkészíteni s arról jelentést tenni; nemkülönben Biró Sándor indítványára elhatároztatott a kör 13 éves multjának hí megir-

tása, mire nézve a gyűlés — mint a kör első jegyzőjét Biró Sándor bizta meg Józsa Mihály, Kórodi Mihály s a jelenlegi jegyzővel egyetemben.

Különösen említésre méltó, hogy a közgyűlés Szterényi József hosszabban indokolt indítványa alapján, Brassó város és megye magyarságának emelése, nemkülönben az iparérdekek fejlesztése körüli s általában hazafiúi érdemei elismeréséül Koós Ferencz kir. tanácsos tanfelügyelőt tiszteletbeli taggá egyhangulag s nagy lelkesedéssel megválasztotta.

Ezt követte a tisztujítás, mely Kórodi Mihály korelnök vezetése alatt következő eredménnyel végződött:

Tisztviselők: Elnök Nagy István, igazgató Papp Ferencz, jegyző Nagy Ferencz, pénztárnok Dobrossy István, könyvtárnok Józsa Mihály, gazda Józsa Ferencz.

Választmányi tagok: Veres György, Tuson Elek, Kórodi Mihály, Vitéz Károly, Dávid Benő, Barabás Károly, Kun Antal, Biró Sándor, Haluskay András, Killyényi Endre.

Póttagok: Székely András, Szerényi Endre.

Mulatság.

Az iparos ifjak egytete e hó 27-én az ünnep harmadik napján tartotta évi rendes tánczestélyét a Nro. 1 termében. Az estély részint takarékoság szempontjából, részint, hogy az egylet önmiveltési szempontjából, törekvéseinek ily tágasb körben is kifejezést adjon, rövid műsorral köttetett össze. A műsorozat pontjai közül első helyen kell megemlékernünk a két karénekről, melyeket az egyletnek mintegy 24 énekes tagja énekeit. A hazafias, jó zamatú dalok igen kellemes benyomást tettek a jelen volt közönségre, s arról győztek meg mindnyájunkat, hogy az iparos fiatalság igen szép hanganyaggal rendelkezik, melyet ha kellően kimiveltetik gyakrabban is szívesen meghallgatunk, és hogy Nagy Ferencz állami iskolai tanító ur a kardalok vezetője, kit már megszoktunk az iparos polgárság érdekeiért fáradozva látni, ez alkalommal sem kimélt semmi fáradságot arra nézve, hogy e kardalok úgy a vezetőnek mint az egyletnek becsületére váljanak.

A szavazatokat is elismeréssel kell említenünk. Idomos megjelenés, bátorság az előadásban és helyes hangsúlyozás gyakorolt erőkre mutatnak.

Igen érdekes pontját képezte a műsornak a 4. szám, melynél Józsa Mihály tanító ur olvasott fel egy humoresket a szövegnek megfelelő komikai hangszínezéssel, mit a közönség feszült, érdeklődéssel hallgatott és viharos tapssal jutalmazott.

A műsor 10 óra után lejárva a fiatalság tánczra perdült és a legjobb kedélyvel mulatott a késő hajnali órákig.

Az estélyt a viszonyok számbavételével kellően látogatottnak mondhatjuk. Jelen volt azon a többiek közt a magyar polgári kör ujjá alakult tiszti kara és választmánya csaknem teljes számmal Nagy István, elnök vezetése alatt. Jóleső örömmel jegyezzük fel ez eseményt, mert azt hisszük hogy valamint maga a polgárság meggyőződött arról, hogy az ifjuság komoly törekvése figyelmet és méltánylást érdemel, úgy másfelől az önmiveltés helyes útján előre haladna s magát egy értelmes hazafias miveltésű tisztos polgár állására felküzdeni.

Az estély tiszta jövedelme 50 frtra tehető.

Vidéki élet.

Uzon, 1885. december 26.

— A Temesváryak gyásza. —

Hol messze földről annyian örömet találtak: az uzoni Temesváryaknál tegnap temetés volt. Eltemettük Temesváry Miklósnét szül. Lázár Antóniát, azt a jó, de szerencsétlen asszonyt, a ki 14 esztendő óta viselte súlyos betegségét példás erős lélekkel, zugolódás nélkül. Ravatalát sokan állották körül, testvérek, sógorok, rokonok, jóbarátok, ismerősök, a bánatos férj, e lesujtott ősz apa, nevelt leányka és sokan idegenek is.

És most már meg van törve az a hagyományos szépségű házi nyugalom és béke csendje. Belezöngöttek a miserere fájdalmas hangjai és bele zokogtak a testvérek jajjai.

Az a nagy palota alig bírta befogadni a gyászközönséget, mely messze földről összejőve ellepte a termeket; alant a téres udvaron az uzoni földmives osztály százai foglaltak el minden talpalatnyi helyet, megadandók asszonyuknak, jóltevőjüknek a végső tisztességet.

A gyászszertartást a sepsi-szentgyörgyi főesperes ur végezte, segédkezvén neki a kőrispataki, iffalvi s szenitványi plébánosok, s mikor annak végeztével a tetemetek rátettek a gyászkoocsra, elől a brassói turnerek gyászindulójával megindult egy halottas menet, számra, diszre, olyan, mely még városon is számot tenne. Kocsik, szánok sokasága követte a ha-

lottas fogatot, mely messze nyúló volt, aztán az egyesek zárták be.

De az volt valóban szép és megható látvány, mely a kedves halott iránt nyilvánult: a koszoruk özöne, melylyel koporsóját szerettei elárasztották. — Szébbnél szebb koszorúkból, melyeket a gyászkoocsi előtt egy erre rendelt külön fogat vitt, kiirtam a következőket:

1) A drága hű nőnek a holtig gyászoló férj. 2) Felejtethlen Tóninak a gyászoló testvér Juli. 3) Felejtethlen Tóninak a gyászoló testvér Nina. 4) Szeretett nővérnek és sógornőnek Lázár Gerő és neje. 5) A felejtethlen sógornőnek Temesváry János és Gergely. 6) Felejtethlen sógornőnek Temesváry Misi és neje. 7) Felejtethlen jó nagy nénének Werzár György. 8) Kedves emlékü sógornőnek István és Mariska. 9) Emlékül Werzár Gergely és családja. 10) Szeretett Tóni néninek hugai: Lázár Irén, Mariska és Olga. 11) A szeretett jó rokonnak Lázár Kálmán és neje. 12) Felejtethlen kedves rokonunknak öz. László Mártonné s fia. 13) A legnemesebb szívnek Gyula. 14) A legkedvesebb rokonnak, a szeretet jeléül Temesvári Béla. 15) Felejtethlen barátságuk jeléül Werzár István, Lukács és Mari. 16) A felejtethlen barátnő emlékére Tompa Miklósné. 17) Veres-kereszt uzoni fiók-egylet választmányától buzgó tagjának.

Délután 2 órakor pontban indult el a menet az udvarból, s a tenger közönség a szó szoros értelmében elborította az utat Uzonon véges végig a családi sirbolthoz, mely külön elkerített helyen van felépítve. A sirbolt előtt a brassói zenészek még egy utolsót játszottak a kedves halott felett, azzal örökre bezárlultak ajtai a kriptának annak pórló részei felett, ki míg élt, jót tett mindenkivel, mindenkit szeretett és kit szerettei bizonyára örökre gyászolni fognak.

Az a nagy részvét, mely Temesváry Miklósné szül. Lázár Antonia koporsója felett abban nyilvánult hogy mind eljövénék végtisztességére, egyszersmind bizonsága annak is, hogy az uzoni Temesváry család messze földön szeretetben és becsületben áll.

Az ég adjon a szomorodottaknak enyhülést és vigasztalást.

Dr. Timon Sándor.

A közönség köréből.)

Nyilvános köszönet.

A közhalmi állami népiskola szegény tanulóinak segélyezésére f. évi december hónapban az iskola tanítóhoz a következő adományok érkeztek be: Lang Mihály küldött 5 zsebkendőt, Gyertyánosy Ferencz 12 zsebkendőt, Jákobi Dánielné 3 vastag kendőt, Vén Andrásné egy régi nagy felsőt, gróf Haller János (Hevizről) 5 frtot, Gabonyi Vilmos 1 frtot, öz. Gros Mihályné egy véka almát.

A fiu ruhák kiszabására minden díj nélkül vállalkoztak; Lang Mihály és Jákobi Mihály urak. A leánykák ruháinak kiszabására és megvarrására vállalkoztak és közreműködni szíveskedtek: Vén Andrásné, Bokor Andrásné, Szarka Elekné urasszonyok, — Szenkovits Kata, Szentpéteri Anna, Hoffmann E. és Zatlukal Ida kisasszonyok.

Fogadják úgy a nemeskeblű adakozók, mint a szíves közreműködők könyöradományaikért és fáradozásaikért, melylyel iskoláink szegény tanulóinak nyomorán enyhíteni segítettek, hálás köszönetünket.

Kőhalom, 1885. december, 20.

Téglás István,
igazgató.

Hoffmann Erzsi.
tanítónő.

Nyilvános számadás.

A közhalmi m. kir. állami népiskola szegény tanulóinak felruházására f. évi november hó 14-ikén rendezett fillérestély jövedelme a felülfizetésekkel, valamint a sütemény és gyümölcs elárusítás jövedelmével együtt 35 frt. 16 kr., a november hónapban beérkezett pénzbeli adományok összege 8 frt 15 kr; a december hónapban beérkezett pénzbeli adományok 6 frt. Összbevétel 49 frt 31 kr. Ezen összegből a következő kiadásokat kellett fődözni: a fillérestély rendezésnek 6 frt 28 kr; a szegény tanulók segélyezésére vásárolt szövetekért és ruhához valókért Lang M.-nek 20 frt., 57 kr, czipész és csizmadiának 20 frt 20 kr. szabónak 1 frt 81 kr; összes kiadás 48 frt 86 kr. — Miután a helybeli szabók ez idő szerint nagyon el vannak foglalva, az avult ruhane-műeket átalakíttatni nem lehetett, azért azok és a megmaradt 45 kr. későbbi segélyezésére tétettek el. — A bevétel és kiadásokról szóló számadás az iskola-igazgatójánál meglekinthető.

Kőhalom, 1885. december 20.

Téglás István,
igazgató.

Hoffmann Erzsi.
tanítónő.

*) Ezen rovat alatt megjelent közleményekért nem vállal felelősséget a szerk.

Helyi és vidéki hírek.

Figyelmeztetés t. vidéki előfizetőinkhez. Lapunk kiadóhivatala elhatározta jövőben igen fontos szolgáltatást tenni t. vidéki előfizetőinknek, a mi redjok nézve tetemes anyagi megtakarítással jár. Minden Brassóban előforduló ügyekben készséggel s pontosan eljárunk. máltal megkíméljük magukat a Brassóba jövetel fáradsága — s költségétől. Teszszük pedig ezt minden díj nélkül, csak a válasza szükséges bélyeg beküldését kérjük. Azt hisszük, ezzel igen nagy szolgálatot teszünk mindenkinek, s már ez egy okból is számíthatunk a t. vidéki közönség pártfogására.

Kinevezés. Magyarai Károly törvényszéki díjnokat az igazságügyminiszter kinevezte a szent-ágotai járás-bíróshoz irnokká.

Gyilkosság. Bustea Constantin, 19 éves, Oprea Pitis, 21 éves és Borbieru Juon 19 éves, mindhárom brassói bolgárszegi lakos és napszámos f. hó 27-én este egy bolgárszegi kocsmában együtt lévén, közöttük lényegtelen oku szóvita folyt. E feletti bosszújában Bustea Constantin este 1/2 10 órakor a kocsmából eltávozott, haza ment, 2 gonosz kutyájával és egy fővénnyel vaslapáttal felfegyverkezve lesbe állott, várván nevezett két fiatal ember közeledését. Erre Oprea Pitis és Borbieru Juon is egy fél órával később haza menvén, Bustea Constantin rejtekéből előugrott, előbb Titis Oprea, a ki 10 lépéssel Borbieru előtt jött az uton, a vaslapáttal, néhány ütessel a fején nehezen megsértette és arra a kutyákat Borbieru Juonra uszította, melyek ezt földre rántották, míg ő maga a vaslapáttal úgy összetörte Borbieru Juon fejét és testét, hogy az a városi kórházba szállítván, a nyújtott rögtöni orvosi segély dacára néhány óra múlva meghalt. A borzasztó tett elkövetője a rendőrség által elfogatott s a büntető bíróságnak átadatott.

A brassói ügyvédi kamara közhírré teszi, hogy dr. Baumgarten Károly a nagyszebeni ügyvédi kamara területéről Segesvárról történt átköltözése folytán, Fogaras székhellyel a kamara lajstromába felvétetett.

Nekrológ. Gyászjelentést vettünk Uzonból. Háromszékmegye egyik legtekintélyesebb családját, Temesvári testvéreket s egyszersmind Brassó város magyar-ságának egyik legtekintélyesebb tagját, Lázár Gerő

nagykereskedő családját s súlyos családi csapás érte. Temesvári Miklósné, szül. Lázár Antónia f. hó 24-én reggeli 8 órakor, élete 37, boldog házasságának 17-ik évében hosszas szenvedés után jobb létre szenderült. A megboldogulthán a legjobb hitves, gyermek, testvér, s rokon, egy áldott szívé nő. egy jótékony anygal hunyt el, kit nemcsak a mélyen snjtott rokonok, hanem mindenki gyászolni fog, a ki valaha csak ismerte. Nagy veszteség éri különösen Uzon községét, mely a korán elhunyt nőben szegényeinek, árváinak anyját veszítette el, a háromszéki társadalom pedig egyik díszes tagját. Temetése f. hó 26-án oly nagy részvéttel s pomával ment végbe, minőt Háromszék ritkán látott. A megye tekintélyes családját mind részt vett a végtisztességekben. Aldás és béke poraira!

Bába-tanfolyam. A kolozsvári m. kir. Ferencz-József tudomány-egyetemen a bába-tanfolyam kezdetét veszi 1886 január 15-én s tart 1886. június hó 15-ig, miről az érdekeltek lapunk útján értesítettek.

Nagy-Enyed város beküldötte hozzánk azon feliratot, melyet a községi törvény reformja tárgyában a képviselőházhoz intézett. Ebben kéri, hogy a rendezett tanácsú városokban a választási jog az orsz. képviselő-választási joghoz köthessék; — a legtöbb adót fizetők képviselői jogára nézve az eddigi állapot tartassék fenn; — a választási meghatalmazások legutolsója legyen érvényes; a képviselőbe az legyen választható, ki két év óta fizet adót a város területén s végre a tisztviselőknak tíz évi időtartamra leendő választását. A feliratra még visszatérünk.

A bukaresti országgyűlésen december 23-ikán Cogalniceano ilyen interpellációt intézett Bretiano miniszterelnökhöz: „Minő törvény alapján hontalanított meg hat románt? Válasz következik.

A „Tribuna“ azon panaszkodik, hogy a tövisi vasútállomáson a pénztáros gorombán bánik a román utasokkal. Nem hisszük e vádat; ajánljuk az illetők figyelmébe. — Ugyancsak a „Tribuna“ arról vezér ezikke, hogy összetartva még kibékülhetnek a magyarokkal, ha ezek illő nyeménnyel adnak. Ha ez nem sikerül, akkor ők politikailag meg vannak halva s akkor azokra kerül a sor, a kik azt hiszik, hogy csak vérontással lehet a kérdést megoldani.

Irodalom.

Révai testvérek *Irodalmi értesítője*“ második karácsonyi számát vettük ma. E szám egy figyelemreméltó cikket közöl „a fiatal Magyarország érdekében“ cím alatt, melyben a hazai ifjúsági irodalom felett tart tanuságos szemlét. A magyar irodalmi újdonságok felsorolása után terjedelmes jegyzékét tartalmazza e szám a francia és német új és jeles ajándékműveknek, és ez okból az ünnepi ajándék vásárlásánál igen jó tanácsadó e házagot pótló vállalat ezen ma megjelent száma. A kiadó Révai-testvérek ingyen és bérmentve küldik meg az irodalmi értesítőt mindenkinek, ki ez iránt hozzájuk fordul.

„Gyümölcsészeti és konyhakertészeti füzetek“ címen az országos gazdasági egyesület hat év óta egy szaklapot ad ki, melynek célja theoretikus téren reámutatni arra, mit prakticze érvényesíteni kell a kertészet terén. A szaklap szerkesztője Villási Pál Keszthelyen. A minden hónapban egy iv terjedelemben mindig egy művészi kivitelű színes képpel ellátott ki-tűnő folyóiratot gróf Széchenyi Pál földmívelési miniszter melegen ajánlotta pártolásra, tehát felesleges, hogy mi külön ajánljuk. Előfizetési ára egész évre 4 frt, mely a szerkesztő címére Keszthelyre küldendő.

Kis lutri: Utolsó bécsi húzás december 27-én:
6 54 67 86 88

Brassai piaci árfolyam.

Brassó, 1885. december hó 23-án.

Román papírpénz à 20 frankos	8.42 vétel	8.48 eladás.
ezüstpénz à 20	8.35	8.40
Napoleon d'or (aranypénz)	9.96	9.99
Török lira	11.22	11.35
Orosz imperial	11.22	11.32
Arany	5.95	5.98
Orosz papírrubel	123.—	123.—

Felelős szerkesztő: **Szterényi József.**
Kiadótulajdonos: **Alexi könyvnyomdája.**

H I R D E T M É N Y E K.

NAGY VÁLASZTEK NŐI RUHA KELMEKBEK UJDONSAG. LODEN.

Kovácsnai és Keresztési

BRASSÓ

—=női divat- és öltöny-raktára==

Ajánlják dusan ellátott bel- és külföldi divat-fehérmű és rövidáru-raktárukat.

Megrendeléseket elfogadnak menyasszony-, sétaöltönyök (toillet) és felsők készítésére.

Pontos kiszolgálat és jutányos árak mellett.

(245) 10—

LEGUJABB DISZEK CHEN. MARABU, PLÜSCH ES TOLLAKBAN

A közeledő ünnepekre

van Szerencsénk ajánlani következő tiszta

erdélyi természetes borokat

à la Eszterházy pinczénkből.

(303) 2—4

Liter csapról.

Eredeti palaczkokban szépen felszerelve.

	frt 1.20	frt 1.—
Asszu	—	—
Leányka	—	—
Rizling, kitűnő 1876-os	—	—
Rizling, finom 1882-es	—	—
Küküllővölgyi 1862-es	—	—
Törökhegyi	—	—
Muskotály	—	—
Sauvignon	—	—
Fehér burgundi	—	—
Tramini	—	—
Somlyai	—	—
Budai vörös bor	—	—
1874-es asztali bor	—	—
1880-as	—	—
1882-es	—	—
1884-es	—	—
Szépőpálinka, valódi	—	—
Szilvórium	—	—
Fenyővíz	—	—
Törkölypálinka	—	—

Fleischer M. s társa.

A brassai gyógyszerész-testület hirdetménye.

A gyógyszerész-testület folyó 1885. évi december hó 12-én tartott ülésének határozatából kifolyólag a jövő 1886. évi január hó 1-től kezdve az összes brassai gyógyszerésztárak a téli hónapokban, tudniillik november 1-től márczius végeig mindig naponként

este 9 órakor záratnak.

A további időre, t. i. április 1-től október végeig a régi záróra, esteli 10 óra marad érvényben.

Magától értetik, hogy szükség esetében az összes gyógyszerésztárak a zárórák után is minden pillanatban a t. cz. közönség rendelkezésére állanak.

Kelt Brassóban, 1885. év december havában.

A brassai gyógyszerész-testület nevében:

Schuster Károly, elnök.

(304) 1—3